

[Ingerlise Koefoed]

gen. Om man er enig eller ikke enig i detaljen, så må det fastslås, at der i bilagene til finansministerens redegørelse ligger et materiale, som er nyttigt, og som giver både regeringen, dens venner og dens opposition et godt overblik over, hvad der planlægges for årene 1986, 1987 og 1988.

Niels Helveg Petersen (RV):

Det lykkedes da til sidst for fru Ingerlise Koefoed også at komme til at sige noget pænt om redegørelsen, og det synes jeg da også jeg vil notere.

Det er ikke så svært for mig at sige noget pænt om den. Jeg vil gerne takke for redegørelsen og bilagene, som giver et godt konkret billede både af omfanget og karakteren af moderniseringsarbejdet inden for den statslige forvaltning, hvis sigte jo er at forbedre den offentlige sektor til gavn både for brugere og medarbejdere.

Jeg er lidt overrasket over den meget negative tone i størstedelen af fru Ingerlise Koefoeds indlæg. Én ting er, at vi da har vore klare stridsspørgsmål om det totale omfang af den offentlige sektor, om det totale omfang af de ressourcer, der skal stilles til rådighed for den offentlige sektor, det er til at tage og føle på. Men det må være en fælles interesse at få mest muligt ud af den offentlige sektor med de givne ressourcer. Det må da ikke mindst være en utrolig præcis og interessant problemstilling for et socialistisk parti at beskæftige sig med, for ressourceknaphed hører jo aldrig op. Under alle omstændigheder skal man – også med en større offentlig sektor end den, vi har i dag, hvis det er det, man ønsker – jo gøre sig de største anstrengelser for at få mest muligt ud af det, og det synspunktet savnede jeg i fru Ingerlise Koefoeds indlæg.

Jeg deler hr. Ivar Nørgaards glæde over, at der i denne redegørelse ikke siges noget om privatisering. Det var en grundlæggende fejl, da regeringen tiltrådte, at man lancerede bestræbelserne for at forbedre den offentlige sektor som et privatiseringsfelttog. Det har hele tiden i mine ører været floskelpræget og indholdsløst, fordi der jo faktisk er meget få og i virkeligheden atypiske områder inden for den offentlige sektor, hvor privatisering kan komme på tale.

Der sker megen omstilling og forandring i den offentlige sektor i disse år, og det sker ikke mindst i lyset af de nye totalrammebudgetsystemer, som gennemtvinger nytænkning i ministerier og styrelser, og som tvinger til løbende, mere præcis, tværgående prioritering af styrelsernes samlede indsats. Disse rammer har vist sig at være et virkelig godt styringsinstrument, som tillader den udøvede magt, regeringen, men også folketinget at få et bedre overblik over ressourceanvendelsen i den offentlige sektor.

Jeg vil gerne fremhæve som noget centralt, at skal man modernisere og forbedre den offentlige indsats, så er ledelsesudvikling noget aldeles afgørende. På det punkt må man nok sige, at det offentlige i mange år var bagud i forhold til den private sektor. Jeg tror, tingene ændrer sig i disse år, der sker meget nyt på området ledelsesudvikling i den offentlige sektor, og det er meget glædeligt, fordi det er en forudsætning for at kunne gennemføre en heldig omstilling. Men vi må også se sådan på det, at i det offentlige vil vi aldrig som arbejdsgivere kunne konkurrere med det private område på lønnens højde. Derimod tror jeg sagtens, den offentlige sektor vil kunne konkurrere i retning af at kunne tilbyde sine medarbejdere interessant og perspektivrigt arbejde, hvis vi vel at mærke i moderniseringsarbejdet gør os anstrengelser for at frigøre de menneskelige ressourcer, det talent, den opfindsomhed, som findes i den offentlige sektor på alle niveauer. Det er vigtigt at understrege, at der er tale om at skulle frigøre de menneskelige ressourcer på alle niveauer i den offentlige sektor, hvis man skal have de bedste resultater.

I den sammenhæng vil jeg godt sige lidt om løn- og personalepolitikken, som jo er central, når man skal udvikle en organisation. Jeg hilser meget velkommen, at finansministeren har foranlediget nedsat et udvalg, hvori indgår de offentligt ansattes organisationer, så man i god tid inden overenskomstforhandlingerne, hvor der skal sættes tal på i kroner og øre, får en diskussion om strukturproblemer i den offentlige løn- og personalepolitik. Jeg tror, det er et værdifuldt initiativ, der her er taget, og som organisationerne har tilsluttet sig, og vi håber, at der ud af drøftelserne kan komme positive og konstruktive ideer, som kan være med til at løse de me-